

Práce ukazuje, že k problému vztahu těla a mysli, a konkrétně k otázce vysvětlitelnosti vědomí pro rodinnými vědomí, je třeba postupovat skrze zkoumání jazyka a významu. Za jádro problému vztahu těla a mysli je označena kantovská transcendentální jednota apercepce a je zdůrazněn rozdíl mezi empirickým a transcendentálním vědomím. Předpokládá se, že empirické vědomí je uspokojivé vysvětlitelné pomocí teorie myšlenek vyššího řádu. Následuje rozbor různých aspektů významu, intencionality a užitého jazyka, které podporují závěr, že podmínky možnosti být mluvčím jazyka s sebou nesou transcendentální podmínky vědomí. O jazyku lze tak říci, že konstituuje vědomí nejen v tom smyslu, že kritéria připsaná vědomí něčemu (někomu) jsou ve své podstatě jazyková, ale také zve smyslu, že v vědomí se objevuje se schopnost mluvit.